

ΕΤΟΣ 51οv

14 Σεπτεμβρίου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (2624)

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΑΙ ΜΩΡΙΑ

*«Κηρύσσομεν Χριστόν έσταυρωμένον, Ίουδαίοις
μέν σκάνδαλον, Έλλησι δέ μωρίαν...»*

Σήμερα ύψώνουμε στό μέσον τής Έκκλησίας τόν Τίμιο Σταυρό ένθουμούμενοι τήν εύρεσή Του από τήν άγία Έλένη και τήν ύψωσή Του από τά χέρια του άρχιεπισκόπου Ίεροσολύμων Μακαρίου, προκειμένου νά τόν δει ό λαός πού συγκεντρώθηκε τότε στό Ίεροσόλυμα γιά νά τόν προσκυνήσει. Ή πράξη αυτή δέν είναι βέβαια μιά άπλή ανάμνηση ενός ιστορικού γεγονότος. Είναι μιά συμβολική πράξη πού δείχνει δυό κυρίως πράγματα. Πρώτον, τήν άγάπη του Θεού γιά τόν άνθρωπο, ή όποία φανερώθηκε μέ τό Σταυρό, και δεύτερον, τήν άνταπόκριση τών ανθρώπων σ' αυτήν τήν άγάπη, ή όποία εκδηλώθηκε μέ τή λαχτάρα του πιστού λαού νά δει και νά προσκυνήσει τόν Τίμιο Σταυρό, όταν έμαθε ότι βρέθηκε.

Ύψώνουμε, λοιπόν, κι έμείς τόν Τίμιο Σταυρό του Σωτήρος Χριστού και τόν προσκυνούμε μέ πίστη και άγάπη, γνωρίζοντας ότι και σήμερα γιά τούς πιστούς είναι «Θεού δύναμις και Θεού σοφία», ενώ γιά πολλούς από τούς υπόλοιπους ανθρώπους δέν έπαψε νά άποτελεί «σκάνδαλο» και «μωρία», όπως ακριβώς συνέβαινε μέ τούς «Ίουδαίους» και τούς «Έλληνες» τής έποχής του άπ. Παύλου.

Ό πειρασμός τών Κορινθίων

Στό σημερινό άποστολικό ανάγνωσμα ό άπ. Παύλος αναφέρεται στό Σταυρό ως «σκάνδαλο» τών Ίουδαίων και ως «μωρία» τών Έλλήνων ειδωλολατρών. Σέ αυτήν τήν αναφορά τόν όδήγησαν τά προβλήματα πού ταλαιπωρούσαν τούς Χριστιανούς τής Κορίνθου, οι όποιοι βρίσκονταν άντιμέτωποι μέ έναν επικίνδυνο πειρασμό. Σύμφωνα μέ τόν Θεοφύλακτο Βουλγαρίας κάποιοι άπιστοι συμπολίτες τους περιγελοΰσαν τό Σταυρό, λέγοντας ότι είναι «μωρία» νά κηρύττει κανείς «Θεόν έσταυρωμένον». Διότι άν ό Έσταυρωμένος ήταν Θεός θά υπερασπιζόταν τόν εαυτό Του, όταν σταυρωνόταν, και δέν θά έμενε άβοήθητος νά πεθάνει στό

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. α΄ 18-24)

Τό κήρυγμα περί τοῦ Σταυροῦ

Ἀδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σφριζόμενοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ. Γέγραπται γάρ· «Ἀπολὼ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω». Ποῦ σοφός; Ποῦ γραμματεὺς; Ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληγες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.

Σταυρό. Συμπλήρωναν μάλιστα τὸ συλλογισμό τους λέγοντας: Ἐκεῖνος πού δέν μπόρεσε νά γλιτώσει ἀπὸ τὸν θάνατο, πῶς μπορεῖ νά ἀναστηθεῖ ἀπὸ τοὺς νεκρούς; Ἡ τετράγωνη λογικὴ τους ἀγνοοῦσε ὅτι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν δέν ἔμοιζε μὲ τοὺς φίλαυτους καὶ ἀδύναμους θεοὺς τῶν εἰδωλοπλατρῶν, γιὰ νά ἔχει ἀνάγκη νά ὑπερασπίζεται τὸν ἑαυτό Του. Ὁ ἴδιος δέν ὑπόκειται σὲ καμία ἀνάγκη, δέν εἶναι δέσιμος στὴν εἰμαρμένη, ὅπως ἦταν οἱ ἀρχαῖοι ψεύτικοι θεοί. Ταυτόχρονα ἀγαπᾷ ὑπερβολικά –ἀκατανόητα– τοὺς ἀνθρώπους καὶ σέβεται τὴν ἐλευθερία τους. Γι' αὐτὸ θέλησε νά τοὺς συναντήσῃ στὸν πυθμένα τῆς καταπτώσεώς τους, στὰ «βασίλεια τοῦ ἄδου», γιὰ νά τοὺς χαρίσῃ τὴ ζωὴ, χωρὶς νά τοὺς ἐξαναγκάσῃ νά τὸν δεχθοῦν καὶ νά τὸν ὑπακούσουν. Αὐτὸ πού ζητᾷ πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ ἀγάπη τους, χωρὶς ὑπολογισμούς καὶ ιδιοτελίες. Τέτοια πράγματα, βέβαια, δέν ἦταν εὐκόλο νά κατανοήσουν οἱ ἄπιστοι Κορίνθιοι, γι' αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ συμπολίτες τους προσπαθοῦσαν νά παρουσιάσουν σ' αὐτοὺς τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ μὲ ἀποδεικτικούς «ἀνθρωπίνης σοφίας λόγους». Αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος τους πειρασμός· ἡ ἐκλογίκευση τῆς πίστεως, ἡ ἀπόδειξη μὲ συλλογισμούς τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας, πού πραγματοποιήθηκε μὲ τὸ Σταυρό.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληγες

Ὁ ἀπ. Παῦλος μὲ τὴν ἐπιστολὴν του προσπαθεῖ νά προσγειώσῃ τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου στὴν πραγματικότητα. Μὲ αὐτὰ πού τοὺς γράφει οὐσιαστικὰ τοὺς λέει ὅτι δέν μποροῦν οἱ εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, νά δεχθοῦν τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, ἐνόσω εἶναι αἰχμαλωτισμένοι σὲς προκαταλήψεις τους. Οἱ εἰδωλολάτρες σκέφτονται κατὰ τὸν τρόπο πού προαναφέραμε. Οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴ νοοτροπία τῶν φαρισαίων, «σκόνταφταν» σὲ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴ σκέψη: Πῶς μπορεῖ νά εἶναι Θεὸς ἐκεῖνος πού ἔτρωγε καὶ ἔπινε μὲ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, τό κήρυγμα περί τοῦ σταυροῦ σ' ἐκείνους πού χάνονται εἶναι μωρία, ἀλλά σ' ἐμᾶς πού σωζόμεθα εἶναι δύναμις Θεοῦ. Διότι εἶναι γραμμένο: «Θά ἐξαφανίσω τήν σοφίαν τῶν σοφῶν καί τήν σύνεσιν τῶν συνετῶν θά ἐκμηδενίσω». Ποῦ εἶναι ὁ σοφός; Ποῦ ὁ γραμματεὺς; Ποῦ ὁ συζητητὴς τοῦ κόσμου τούτου; Δέν ἐμώρανε ὁ Θεός τήν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Διότι ἀφοῦ, κατά τήν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος δέν ἐγνώρισε μέ τήν σοφίαν του τόν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος νά σώσῃ ἐκείνους πού πιστεύουν. Οἱ Ἰουδαῖοι θέλουν θαύματα, οἱ δέ Ἕλληνες ζητοῦν σοφίαν, ἐμεῖς ὁμῶς **κηρύττομεν Χριστόν σταυρωμένον, ὁ ὁποῖος εἰς μὲν τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλον, εἰς δέ τοὺς Ἕλληνας μωρίαν**, ἀλλά σ' ἐκείνους πού εἶναι καλεσμένοι, Ἰουδαίους καί Ἕλληνας, ὁ Χριστός εἶναι Θεοῦ δύναμις καί Θεοῦ σοφία.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τελιῶνες καί πόρνες καί τελείωσε τή ζωή Του ἀνάμεσα σέ δύο ἠηστές; Εἶχαν φιλικισθεῖ σέ μιά στενή ἀντίληψη τοῦ νόμου, γι' αὐτό δέν μπορούσαν νά αισθανθοῦν τήν ἀγάπη καί τήν ἐλευθερία τοῦ Νομοδότη. Γιά νά ζήσει κανεῖς τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ὡς «Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν» πρέπει νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό ὅλες τίς προκαταλήψεις του καί νά ἀνοίξει τό νοῦ του στήν πίστη.

Τό κρίσιμο σημεῖο τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ λήψη ἢ ὄχι τῆς ἀπόφασης νά «ἀφεθοῦμε» στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ. «Ἀφήνομαι» στήν πίστη σημαίνει ἀπελευθερώνομαι ἀπό τήν ἐπιδερμική ἠθικολογία τῶν φαρισαίων καί ἀπό τίς ἠογικές ἀναγκαιότητες τῶν στοχαστῶν. Ὅσοι δέν ἀποφασίζουν νά «ἀφεθοῦν» στήν πίστη, «σκοντάφτουν» πάντοτε στό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἀλλοτε ὡς «Ἰουδαῖοι» καί ἀλλοτε ὡς «Ἕλληνες». Ὁ Σταυρός, δηλαδή, φαίνεται σ' αὐτούς ἀλλοτε σά «σκάνδαλο» καί ἀλλοτε σά «μωρία».

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ ποιότητα τῆς πίστεως μας ἐξαρτᾶται ἀπό ἐσωτερικές ἐξαρτήσεις μας. Γι' αὐτό ἡ πίστη πού σώζει εἶναι ἄρρηκτα δεμένη μέ τήν αὐταπάρηση, μέ τό «σταυρικό» πνεῦμα τῆς θυσίας ὀθλῶν τῶν παθῶν καί τῶν ἀπόψεων πού μᾶς χωρίζουν ἀπό τό Χριστό.

π. Θ.Α.Β.

14 Σεπτεμβρίου 2003: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
Ἦχος: -- Ἐωθινόν: Ὅρθρ. ἐορτῆς – Ἀπόστ.: Α' Κορ. α' 18-24 – Εὐαγγ.: Ἰωάν. ιθ' 6-11, 13-20, 25-28, 30.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Σεπτεμβρίου, Μετά τήν Ἱψωσιν.
Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν' 34 - θ' 1.

ΟΠΛΟ ΜΑΣ Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Μέ κανένα άλλο όπλο δέν πολεμάει καλύτερα ὁ χριστιανός, ἀπό τό ἀκαταμάχητον ὄπλο τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι γραμμένο στό λάβαρο τῆς Ἐκκλησίας: «Ἐν τούτῳ νίκα!» Παίρνει ὁ χριστιανός τό Χριστό στήν καρδιά του, κάνει τό σταυρό του καί νικά καί κατατροπώνει, σάν τόν ἅγιο Ἀντώνιο στήν ἔρημο, χιλιάδες δαίμονες –ἀσώματους ἢ ἐν σώματι– ὅποιοι κι ἄν εἶναι, ὅπως κι ἄν ἐπιτεθοῦν. Γι αὐτό ὁμως πρέπει τά μάτια μας νά τά ἔχουμε καρφωμένα στό Σταυρό, κι ὅ,τι καί νά μᾶς συμβεῖ, νά ζητοῦμε ἀμέσως τή βοήθειά του. Ὁ Σταυρός εἶναι γιά τό χριστιανό, ὅ,τι ἦταν γιά τό λαό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ ὄφισ, πού ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς, γιά νά τοὺς φυλάξει ἀπό τά δηλητηριώδη φίδια. Κι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τό γεγονός εἶναι μιά προφητεία, γι' αὐτό πού θά συμβαίνει πάντα, ὡς τά τέλη τῆς ζωῆς μας. Γιατί ἐνῶ βαδίζουμε πρὸς τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, μᾶς δαγκώνουν φίδια πολλά καί μᾶς θανατώνουν τήν ψυχή. «Συκοφαντίαι, ἀδικίαι, ψεύδη, ἀπάται, ἐγκλήματα, πλημμυρίζουν τόν κόσμον. Ἐχθροί ὄρατοί καί ἀόρατοι μᾶς περισφίγγουν. Οἱ φθόνοι τῶν ἀνθρώπων μᾶς περισφίγγουν καί μᾶς καταπνίγουν. Φίδια μέ θανατηφόρον δηλητήριο, τά πάθη τῆς ψυχῆς καί τά πάθη τοῦ σώματος, μᾶς δαγκώνουν καθημερινῶς, μᾶς τραυματίζουν, μᾶς δηλητηριάζουν τήν ψυχήν, μᾶς φαρμακώνουν τήν ζωή» (Ἀρχιμ. –νῦν μητροπολίτου Γόρτυνος καί Ἀρκαδίας– Τιμ. Παπουτσάκη, Ὁ Χριστός καί ἡ Κοινωνία, σελ. 292). Καί ὅπως οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μωϋσῆ, μόνις τοὺς δάγκωναν τά φίδια, κοιτοῦσαν τό χάλκινο φίδι πού ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς καί γίνονταν ἀμέσως καλά, ἔτσι κ' ἐμεῖς: ὅποιο ὄνομα κι ἄν ἔχει τό φίδι πού θά μᾶς δαγκώσει –στό σῶμα ἢ στήν ψυχή– πρέπει νά ἀτενίσουμε ἀμέσως τό Σταυρό τοῦ Κυρίου, γιά νά θεραπευτοῦμε.

*(Ἀπό τό βιβλίον τῶν ἐκδόσεων μας
ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, τοῦ Π.Β. Πάσχου)*

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «᾽ Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>